

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.04.2008, sp. zn. 8 Tdo 516/2008, ECLI:CZ:NS:2008:8.TDO.516.2008.1

Číslo: 9/2009

Právní věta: Ustanovení § 93 odst. 7 z. s. m. se použije nejen tehdy, postačuje-li k dosažení účelu zákona o soudnictví ve věcech mládeže, jak je definován v jeho ustanovení § 1 odst. 2, projednání činu dítěte státním zástupcem nebo před soudem pro mládež, aniž by bylo na místě ukládat opatření podle § 93 odst. 1 tohoto zákona, ale i tehdy, bylo-li dítěti za jiný čin jinak trestný již uloženo některé z opatření podle tohoto ustanovení a jeho uložení za současného projednání posuzovaného činu jinak trestného státním zástupcem nebo před soudem pro mládež je s to rovněž naplnit deklarovaný účel zákona. Není žádoucí, aby byla samoučelně ukládána kumulativně další opatření, aniž by bylo možné důvodně očekávat, že to přispěje ke splnění účelu zákona o soudnictví ve věcech mládeže. Tím není popřena zásada, že na každý čin jinak trestný je třeba adekvátně reagovat.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.04.2008

Spisová značka: 8 Tdo 516/2008

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Opatření ukládaná dětem mladším patnácti let

Předpisy: § 93 odst. 7 z. s. m.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud jako soud pro mládež rozhodl v právní věci nezletilého T. Č., zastoupeného opatrovníkem Mgr. K. N., advokátkou se sídlem B., vedené u Městského soudu v Brně - soudu pro mládež pod sp. zn. 97 Rod 8/2007, o dovolání Městského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Krajského soudu v Brně - soudu pro mládež ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. 4 Rodo 30/2007, tak, že dovolání Městského státního zastupitelství v Brně zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Městské státní zastupitelství v Brně podalo v právní věci nezletilého T. Č. ve dnech 17. 1. 2007 a 5. 3. 2007 návrhy na uložení opatření podle § 90 odst. 1 z. s. m., a to ochranné výchovy.

Návrh podaný dne 17. 1. 2007 odůvodnilo tím, že policejní orgán Policie České republiky, Městské ředitelství Brno, OOP B., usnesením ze dne 25. 11. 2006 pod sp. zn. MRBM-12454/TČ-10-2006

odložil podle § 159a odst. 2 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. d) tr. ř. trestní stíhání nezletilého T. Č. pro čin jinak trestný jako krádež podle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., neboť je nepřipustné z důvodu nedostatku věku. Tohoto činu jinak trestného se měl nezletilý dopustit tím, že dne 9. 8. 2006 v době kolem 13.30 hodin v B. odcizil z pravé vnější kapsy bundy V. Ch. finanční hotovost ve výši 500 Kč a občanský průkaz na jméno poškozeného V. Ch., poté společně s nezletilými R. H. a M. T. utekli z místa pryč a v prostoru pasáže byl nezletilý R. H. poškozeným zadržen. Věc byla u Městského soudu v Brně – soudu pro mládež vedena pod sp. zn. 97 Rod 8/2007.

Návrh došlý Městskému soudu v Brně – soudu pro mládež dne 5. 3. 2007 byl podán s tím, že policejní orgán Policie České republiky, Městské ředitelství B., OOP B., usnesením ze dne 21. 12. 2006 pod sp. zn. MRBM-12333/TČ-12-2006 odložil podle § 159a odst. 2 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. d) tr. ř. trestní stíhání téhož nezletilého pro čin jinak trestný jako krádež podle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., neboť je nepřipustné z důvodu nedostatku věku. Tohoto činu jinak trestného se měl nezletilý dopustit tím, že dne 7. 8. 2006 v době kolem 17.30 hodin v B. poškozené M. K. z krku řetízek ze žlutého kovu s přívěskem ze žlutého kovu ve tvaru srdce, který odcizil a následně utekl, přičemž řetízek zůstal poškozené roztržený na krku, čímž poškozené způsobil škodu odcizením ve výši 500 Kč a poškozením řetízku ve výši 200 Kč. Věc byla u Městského soudu v Brně – soudu pro mládež vedena pod sp. zn. 97 Rod 30/2007.

V obou případech státní zastupitelství odůvodnilo svůj návrh mimo jiné tím, že nezletilý se v minulosti opakovaně dopouštěl závadového jednání, a to především majetkových deliktů a zneužívání toluenu. Rodiče výchovu nezletilého nezvládají, ten je lehce ovlivnitelný, rodiče nerespektuje, utíká z domu, toulá se. Ze zprávy základní školy se podává, že má značné mezery ve vědomostech, velké množství zameškaných hodin, má výrazné problémy s chováním, je neukázněný, agresivní vůči spolužákům, nerespektuje pokyny učitelů. Uložení ochranné výchovy bude možno na nezletilého výchovně působit a vést ho do budoucna k jeho pozitivnímu náhledu na život v souladu se zákonem, aby se mu tak zabránilo v obdobném závadovém chování.

Usnesením Městského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 7. 3. 2007 byly podle § 112 odst. 1 o. s. ř. právní věci spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí a vedeny pod sp. zn. 97 Rod 8/2007.

Rozsudkem Městského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 97 Rod 8/2007, bylo rozhodnuto tak, že nezletilému T. Č. se ponechává ochranná výchova nařízená rozsudkem Městského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 17. 1. 2007, sp. zn. 97 Rod 31/2006 (bod I.), že náklady řízení – odměnu opatrovníka advokátky Mgr. K. N. hradí Česká republika (bod II.) a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod III.). Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozsudkem tohoto soudu ze dne 17. 1. 2007, sp. zn. 97 Rod 31/2006, který nabyl právní moci dne 26. 2. 2007, byla nezletilému uložena ochranná výchova. Návrh státního zastupitelství na uložení opatření shledal důvodným. Poukázal na nepříznivé hodnocení a stupeň narušenosti nezletilého, připomněl, že se k činům doznal a je v jeho zájmu, aby pod odborným dohledem byla jeho výchova usměrňována. Proto mu ponechal ochrannou výchovu nařízenou již citovaným rozsudkem tohoto soudu.

Rozhodnutí soudu prvního stupně v části I. napadlo Městské státní zastupitelství v Brně odvoláním. Rozsudkem Krajského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. 4 Rodo 30/2007, byl rozsudek soudu prvního stupně změněn v bodě I. tak, že podle § 93 odst. 7 z. s. m. soud upouští od uložení opatření nezletilému. V dalším bylo rozhodnuto o odměně a náhradě nákladů odvolacího řízení opatrovnici Mgr. K. N. a o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud přisvědčil námitkám státního zastupitelství, že výrok učiněný soudem prvního stupně pod bodem I. není v souladu s ustanovením § 93 z. s. m. Současně ale s ohledem na již uloženou ochrannou výchovu pravomocným rozsudkem Městského soudu v Brně – soudu pro mládež pod sp.

zn. 97 Rod 31/2006 změnil rozsudek soudu prvního stupně pod bodem I. tak, že podle § 93 odst. 7 z. s. m. upustil od uložení opatření nezletilému, neboť ochranná výchova, která byla uložena, je dostačujícím opatřením, a neakceptoval návrh intervenujícího státního zástupce na uložení dohledu probačního úředníka.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu v rozsahu jeho výroku pod bodem I. podalo Městské státní zastupitelství v Brně dovolání, jehož přípustnost dovozovalo odkazem na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) tr. ř. Dovolatel odkázal na důvod dovolání podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., neboť měl za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve směru nedostatků v naplnění zákonných podmínek pro rozhodnutí odvolacího soudu. Za významné pokládal řešení otázky možnosti opakovaného ukládání stejného opatření uvedeného v ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) až c) z. s. m. či ukládání více opatření souběžně. Poukazoval na znění § 93 odst. 7 z. s. m. a zdůraznil, že rozhodnutí o upuštění od uložení opatření je na místě pouze za situace, kdy účelu zákona, jak je vyjádřen v ustanovení § 1 odst. 2 citovaného zákona, bylo dosaženo již projednáním činu státním zástupcem nebo soudem pro mládež. V posuzovaném případě shledal samotné projednání věci před soudem pro mládež nepostačujícím, poněvadž na nezletilého dostatečně výchovně nezapůsobilo v tom směru, že by toto bylo pro něj takovým ponaučením a dostatečnou reflexí a že již není nutné jiné působení k jeho nápravě. Poznamenal, že návrh státního zástupce na uložení dohledu probačního úředníka před odvolacím soudem vycházel z potřeby zajistit komplexní sledování chování nezletilého i mimo zařízení, v němž vykonává ochrannou výchovu, např. o prázdninách či v době podmíněného umístění mimo výchovné zařízení.

Dovolatel vytkl, že odvolací soud opřel své rozhodnutí o důvody, které zákon ani nepřipouští. Zákon č. 218/2003 Sb. podle něj umožňuje soudu pro mládež za předpokladu, že dospěje k závěru, že nezletilý se dopustil činu jinak trestného, učinit pouze dva typy rozhodnutí: upustit od uložení opatření podle § 93 odst. 7, nebo uložit jedno z opatření podle § 93 odst. 1. V napadeném rozsudku ale odvolací soud upustil od uložení opatření s tím, že dříve nařízená ochranná výchova je dostatečná, což ale ustanovení § 93 odst. 7 neumožňuje. Názor, že opatření uložené za dříve spáchaný čin jinak trestný je dostatečnou reakcí také na spáchání dalšího či dalších činů jinak trestných, označil za nesprávný, kolidující se smyslem zákona č. 218/2003 Sb.

Městské státní zastupitelství v Brně navrholo, aby dovolací soud v napadeném rozsahu zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné. Jen pro úplnost poznamenává, že na okolnost, že napadený rozsudek odvolacího soudu neobsahuje poučení o dovolání, reagoval způsobem předvídaným v ustanovení § 240 odst. 3 věta druhá o. s. ř., podle něhož neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, lze podat dovolání do čtyř měsíců od doručení.

Není od věci připomenout, že ve věcech dětí mladších patnácti let v řízení o dovolání postupuje soud pro mládež podle předpisů upravujících občanské soudní řízení (§ 96 z. s. m.). Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, která dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), a jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písm. b) a dovolací soud dospěje k závěru, že

napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Je zjevné, že rozhodnutí o návrhu státního zastupitelství na uložení opatření podle § 93 odst. 1 písm. c) z. s. m. bylo rozhodnutím ve věci samé. Dovolatel napadl dovoláním rozhodnutí odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, a dovolání je proto přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Dovolací soud přezkoumal rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok pod bodem I. napaden, podle zásad vyjádřených v ustanovení § 242 o. s. ř. a shledal, že není důvodné.

Dovolatel odkázal na důvod dovolání uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., podle něhož lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Z hlediska napadeného rozsudku odvolacího soudu a obsahu dovolání je významná otázka, zda lze podle § 93 odst. 7 z. s. m. upustit od uložení ochranné výchovy s argumentem, že dříve nařízená ochranná výchova je opatřením dostačujícím, třeba že je zjevné, že s ohledem na stupeň narušenosti dítěte mladšího patnácti let nebylo účelu zákona dosaženo již projednáním činu soudem pro mládež. Současně byla otevřena otázka možnosti opakovaného ukládání stejného opatření uvedeného v ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) až c) citovaného zákona či ukládání více opatření současně.

Dovolatel nesouhlasil s rozhodnutím odvolacího soudu, upustil-li od uložení opatření s odkazem na ustanovení § 93 odst. 7 z. s. m. s odůvodněním, že dříve uložená ochranná výchova je dostačujícím opatřením. Namítl, že taková argumentace nemá ve znění § 93 odst. 7 citovaného zákona oporu a vychází z nepřipustné úvahy, že na každý čin jinak trestný není třeba adekvátně reagovat. Názor, že opatření uložené za dříve spáchaný čin jinak trestný je dostatečnou reakcí také na spáchání dalších činů jinak trestných, pokládal za nesprávný, neboť je v přímém rozporu se smyslem zákona č. 218/2003 Sb.

Námítky dovolatele nelze v konkrétním případě beze zbytku akceptovat.

Podle § 93 odst. 7 z. s. m. soud pro mládež může upustit od uložení opatření, postačuje-li k dosažení účelu tohoto zákona (§ 1 odst. 2) projednání činu dítěte státním zástupcem nebo soudem pro mládež.

Účel zákona o soudnictví ve věcech mládeže je vyjádřen v ustanovení § 1 odst. 2 tak, že projednáním protiprávních činů, kterých se dopustili děti mladší patnácti let a mladiství, se sleduje, aby se na toho, kdo se takového činu dopustil, užilo opatření, které účinně přispěje k tomu, aby se nadále páčání protiprávního činu zdržel a našel si společenské uplatnění odpovídající jeho schopnostem a rozumovému vývoji a podle svých sil a schopností přispěl k odčinění újmy vzniklé jeho protiprávním činem; řízení musí být vedeno tak, aby přispívalo k předcházení a zamezování páčání protiprávních činů.

Ze znění tohoto ustanovení plyne, že zákon jím především klade důraz na význam vlastního projednání činu (činu jinak trestného, jestliže se ho dopustilo dítě mladší patnácti let), s tím, že musí být celé řízení vedeno tak, aby přispělo k předcházení a zamezování protiprávního páčání činů jinak trestných. Zdůrazňuje proto především výchovnou složku tohoto řízení, které musí být vedeno se zvláštní pečlivostí tak, aby byly dokázány příčiny vzniku činu jinak trestného a skutečnosti významné pro posouzení osobních, rodinných a jiných poměrů dítěte.

V posuzované věci soudy obou stupňů vycházely ze zjištění, že rozsudkem Městského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 17. 1. 2007, sp. zn. 97 Rod 31/2006, jenž nabyl právní moci dne 26. 2. 2007, byla nezletilému podle § 93 odst. 1 písm. c) z. s. m. uložena ochranná výchova. Důvody, jež vedly k uložení tohoto opatření, spočívaly ve zjištění, že výchova dítěte je vážně narušena, že je

nezbytně nutné velmi intenzivně působit na jeho výchovu, aby mu bylo zabráněno v páčení trestné činnosti, poněvadž bylo prokázáno, že opakovaně spáchal činy jinak trestné vykazující znaky převážně trestných činů krádeže, šíření toxikomanie a dosavadní výchovná opatření (včetně nařízení ústavní výchovy) nesplnila svůj účel. Za významné považuje dovolací soud uvést, že činy jinak trestné vykazující znaky trestného činu krádeže byly spáchány ve dnech 17. 8. 2005, 17. 9. 2005, 28. 2. 2006, 25. 7. 2006, čin vykazující znaky trestného činu šíření toxikomanie od druhé poloviny roku 2005 do poloviny října 2005.

Soud prvního stupně vyslechl jako účastníky řízení nezletilého T. Č., jeho matku M. Š., opatřil si informace o průběhu výkonu nařízené ochranné výchovy výslechem svědkyně I. Š. i zprávami Dětského domova se školou B., k dispozici měl i zprávu psychologa Mgr. P. D. Obsah těchto důkazních prostředků je zrekapitulován v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Podle § 93 odst. 1 z. s. m. dopustí-li se dítě mladší patnácti let činu jinak trestného, může mu soud pro mládež uložit, a to zpravidla na základě výsledků předchozího pedagogicko-psychologického vyšetření, tato opatření: a) dohled probačního úředníka, b) zařazení do terapeutického, psychologického nebo jiného vhodného výchovného programu ve středisku výchovné péče, c) ochrannou výchovu.

Platí zásada, že soud pro mládež uloží dítěti mladšímu patnácti let některé z výše uvedených opatření, pokud jsou splněny formální podmínky pro jeho uložení a pokud zákonné (tj. formální i materiální) podmínky pro upuštění od uložení opatření podle § 93 odst. 7 citovaného zákona splněny nejsou. Formálními podmínkami pro uložení opatření se v daných souvislostech rozumí, že nezletilé dítě se dopustilo činu jinak trestného (§ 89 odst. 2 z. s. m.) a státní zastupitelství podalo návrh na uložení opatření (§ 90 odst. 1 z. s. m.), resp. soud pro mládež zahájil řízení bez návrhu (§ 90 odst. 2 citovaného zákona). Takovým nezbytným předpokladem pro věcné rozhodnutí o návrhu státního zastupitelství na uložení opatření podle § 93 odst. 1 z. s. m. bylo zjištění, že nezletilý T. Č. se dopustil činů jinak trestných dne 9. 8. 2006 a 7. 8. 2006, uvedených v postupně podaných návrzích, což nebylo v dovolání nikterak zpochybněno.

Podle stávající praxe soud pro mládež může upustit od uložení opatření podle § 93 odst. 7 z. s. m. jen tehdy, má-li shromážděny dostatečné podklady svědčící o tom, za jakých podmínek a s jakým účinkem na dítě byl čin dítěte mladšího patnácti let státním zástupcem nebo před soudem projednán, a z opatřených podkladů lze učinit spolehlivý závěr, že tímto projednáním bylo dosaženo účelu zákona i bez uložení opatření (k tomu např. č. 3/2007-I. Sb. rozh. tr.).

V dané věci je stěžejní zjištění, že rozsudkem Městského soudu v Brně – soudu pro mládež ze dne 17. 1. 2007, sp. zn. 97 Rod 31/2006, jenž nabyl právní moci dne 26. 2. 2007, byla nezletilému podle § 93 odst. 1 písm. c) za splnění podmínek § 93 odst. 3 z. s. m. uložena ochranná výchova. Stalo se tak proto, že soud shledal, že to odůvodňuje povaha spáchaných činů jinak trestných a je to nezbytně nutné k zajištění jeho řádné výchovy.

Uložení ochranné výchovy je velmi závažným zásahem do osobní svobody dítěte a představuje krajní řešení. Ochranná výchova se vykonává na základě zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to zpravidla v dětském domově se školou, kam mohou být umístovány děti zpravidla od 6 let do ukončení povinné školní docházky. Důraz je kladen především na potřebu odstranění oněch škodlivých vlivů, které na vývoj dítěte doposud negativně působily. Výchovná zařízení, v nichž je ochranná výchova vykonávána, zajišťují, aby v nich bylo dosaženo účelu ochranné výchovy, tj. vhodnou výchovou odstranit, popř. omezit možnost vzniku dalších, pro společnost nebezpečných následků zanedbané výchovy a současně umožnit dítěti jeho další rozvoj apod.

Nezletilý T. Č. uloženou ochrannou výchovu vykonává v Dětském domově se školou, základní škole a školní jídelně B. a podle sdělení tohoto zařízení ochranná výchova plní svůj účel, třebaže má drobné výchovné problémy (naposledy ověřeno zprávou výchovného ústavu ze dne 21. 4. 2008). Dále je třeba položit důraz na poznatek, že nyní projednávaných činů jinak trestných se nezletilý dopustil v době předcházející uložení ochranné výchovy, že jde o činy stejné, tj. majetkové povahy, které i svým způsobem provedení zapadají do rámce již v minulosti projednaných činů jinak trestných. Navíc z obsahu spisu Městského soudu v Brně – soudu pro mládež, sp. zn. 97 Rod 36/2007, dovolací soud zjistil, že rozsudkem tohoto soudu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. 97 Rod 36/2007, který nabyl právní moci dne 18. 3. 2008, byla nezletilému T. Č. uložena rovněž ochranná výchova.

Naznačoval-li dovolatel, že s ohledem na opakované závadové jednání dítěte při pobytu mimo zařízení, kde vykonává ochrannou výchovu, je nutno zajistit komplexní sledování chování dítěte i mimo toto zařízení, např. o prázdninách, v době podmíněného umístění mimo výchovné zařízení, nebyly v konkrétním případě zjištěny takové skutečnosti, které by uložení dalšího opatření podle § 93 odst. 1 písm. a) či b) z. s. m. vyžadovaly a opodstatňovaly. Nezletilý T. Č. ochrannou výchovu vykonává, ta podle stávajících poznatků plní svůj účel a ukládat další opatření jen proto, aby se eventuálně sledovalo chování dítěte při krátkodobých pobytech mimo výchovný ústav, shledává i dovolací soud nadbytečným. Stejně tak pro případ podmíněného umístění dítěte mimo výchovné zařízení, k němuž může dojít jen na základě rozhodnutí soudu, není vyloučeno současně rozhodnout o uložení opatření podle § 93 odst. 1 písm. a) či b) citovaného zákona, bude-li to třeba.

Potřeba či nezbytnost uložení dalšího opatření podle § 93 odst. 1 písm. a), b) z. s. m. nemá oporu ve výsledcích provedeného dokazování. Odvolací soud proto nepochybil, pokud podle § 93 odst. 7 tohoto zákona od uložení opatření upustil. Aplikace ustanovení § 93 odst. 7 z. s. m. má své uplatnění nejen tehdy, postačuje-li k dosažení účelu zákona o soudnictví ve věcech mládeže, jak je definován v jeho ustanovení § 1 odst. 2, projednání činu dítěte státním zástupcem nebo před soudem pro mládež, aniž by bylo na místě ukládat opatření podle § 93 odst. 1 tohoto zákona, ale i tehdy, bylo-li dítěti již uloženo některé z opatření podle § 93 odst. 1 tohoto zákona a jeho uložení za současného projednání posuzovaného činu jinak trestného státním zástupcem nebo před soudem pro mládež je s to rovněž naplnit deklarovaný účel zákona. Není jistě žádoucí, aby byla samoučelně ukládána kumulativně další opatření, aniž by bylo možné důvodně předpokládat a očekávat, že to přispěje ke splnění účelu zákona o soudnictví ve věcech mládeže. Podle přesvědčení dovolacího soudu tím není popřena zásada, že na každý čin jinak trestný je třeba adekvátně reagovat, jak vytkl dovolatel.

V obecné rovině ovšem platí, že nelze vyloučit možnost uložit současně více opatření a vzájemně je kombinovat. Zákon a priori nevylučuje žádnou z možných kombinací jednotlivých opatření, proto je možné, jsou-li pro to splněny předpoklady, kombinovat s ostatními opatřeními i ochrannou výchovu. Zákon dokonce v některých případech přímo počítá s tím, že ji vhodně doplní dohled probačního úředníka (srov. analogicky § 22 odst. 3, § 23 odst. 1 citovaného zákona, jež tvoří základní právní rámec pro uplatnění ochranné výchovy).

Pro úplnost a nad rámec řečeného lze dodat, že pokládal-li dovolatel za významnou právní otázku, podle jeho názoru dosud neřešenou, možnosti opakovaného ukládání stejného opatření uvedeného v ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) až c) z. s. m. či ukládání více opatření souběžně, nelze nepřipomenout, že nejde o otázku, jež by se otevírala nově, jež by dosud nebyla dovolacím soudem řešena. V této souvislosti je vhodné připomenout nejen dikci ustanovení § 93 odst. 6 citovaného zákona, podle něhož dítěti může být současně uloženo i více opatření, je-li to potřebné k dosažení účelu zákona o soudnictví ve věci mládeže, ale z rozhodovací praxe např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [8 Tdo 882/2007](#). Skutečnost, že soud pro mládež již dříve uložil dítěti mladšímu než patnáct let opatření v podobě dohledu probačního úředníka podle § 93 odst. 1 písm. a) z. s. m., nebrání ve smyslu tohoto rozhodnutí tomuto soudu uložit takovému dítěti další takové opatření, příp. jiné opatření podle § 93 odst. 1 písm. b), c) citovaného zákona, pokud je zjištěno, že dítě se opětovně dopustilo činu jinak

trestného a přichází-li v úvahu reálně v něm nově vymezit jeho obsahovou náplň (obdobně též usnesení téhož soudu sp. zn. [8 Tdo 1158/2007](#)). Znovu však Nejvyšší soud připomíná, že rozhodnutí o kumulaci opatření (ať již shodných či odlišných) je výsledkem zevrubného hodnocení všech rozhodných skutečností při sledování účelu zákona o soudnictví ve věcech mládeže.

Dovolací soud tedy shledal, že dovolání Městského státního zastupitelství v Brně není důvodné, a proto je zamítl.